ΕΤΟΣ Η — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 11 Σεπτεμβρίου 1894 — Ἀριθ. 364

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ πλειστηριασμὸς τῶν ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτηρίων μας. — Ὁ κ. Λαμπρίδης καὶ αἱ ἐν Ρουμανίᾳ Ἑλληνίδες (ὑπὸ Παρνασσίας). — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Λουτράκι Β'. — Γυνὴ ἡρωὶς (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Μητέρες καὶ παιδιά (ὑπὸ μητρὸς παιδαγωγοῦ. Ἡμερολόγιον τῆς δος Λεσβίου.—Γυναικεῖος κόσμος.— Ποικίλα. —Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί, συνταγή. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΜΑΣ ΕΙΣ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΝ

Δημοπρασία τελεία καὶ συστηματική, ἀφ' ἧς δὲν ἐλλείπουν οὔτε οἱ κήρυκες, οὔτε οἱ διαφημισταί, οὔτε οἱ δυσφημισταί, δυστυχῶς. Τὸ ἱερὸν τῆς παιδείας τέμενος, τὸ εὐγενὲς μορφωτήριον τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἤθους, τὸ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως κέντρον, κατέρχεται ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς περιφανοῦς περιωπῆς του καὶ μεταφέρεται εἰς τὰς τριόδους καὶ θέτει τὴν ὑψηλὴν καὶ θείαν τιμὴν τῆς παιδείας εἰς πλειστηριασμόν.

Παρακολουθήσατε τὸν συρφετὸν τῶν μισθίων μεσιτῶν καὶ μεσιτριῶν, ἢ τῶν διευθυντριῶν καὶ διευθυντῶν, ἢ τῶν διδασκαλισσῶν καὶ διδασκάλων, ἀνὰ τὰ ξενοδοχεῖα, ἀνὰ τὰ προσεγγίζοντα τὸν λιμένα μας ἀτμόπλοια, ἀνὰ τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμούς. Ἐνεδρεύουσι τὸ θῦμα καὶ ἐπιπίπτουσι κατ' αὐτῶν ἀμείλικτοι.

Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ξένον τὸν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐπισκεπτόμενον τὴν πόλιν μας μετὰ τῶν τέκνων του ἀρρένων ἢ θηλέων, ἀδιάφορον. Εἶναι οὗτος ἡ χρυσοφόρος λεία, τὸ θήραμα διὰ τὸ ὁποῖον τόσαι ἐστήθησαν παγίδες, τόσα ἀνεπτύχθησαν λεπτὰ καὶ ἐπιτήδεια δίκτυα πρὸς ἀσφαλῆ σύλληψιν.

«Ὁ κύριος φέρει τὸ τέκνον του εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐκπαίδευσιν; Ἔχομεν σχολεῖον τέλειον καὶ εὐθηνόν. Εἶναι τὸ ἄριστον τῶν ἐκπαιδευτηρίων. Οἴκημα λαμπρόν, τροφὴ πρώτης ποιότητος, διδασκαλία ἐκλεκτή, ἐπίβλεψις μητρικὴ ἢ πατρικὴ—ἀναλόγως τοῦ φύλου τῶν μικρῶν—καὶ ὅλα αὐτὰ ἀντὶ ἐλαχίστου τιμήματος».

Ἐὰν εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν αὐτοπαν̃ηγυρικὸν ὁ κύριος φανῇ ἐνδοιάζων, τότε ἡ προσφορὰ ἀλλάσσει σύστημα. «Ἴσως ὁ κύριος προορίζει τὰ παιδιά του δι' ἄλλο ἐκπαιδευτήριον». Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ἄρχεται ἡ ἀνοσιωτέρα κακολογία, αἱ μᾶλλον ἀκατανόμαστοι συκοφαντίαι, αἱ φαυλότεραι ραδιουργίαι κατὰ τῶν ἄλλων ἐκπαιδευτηρίων. Τοῦτο διευθύνεται ὑπὸ αἰσχρῶν καὶ φαύλων προσώπων καὶ ἀναντιρρήτως τὸ τέκνον σας θὰ διαφθαρῇ. Ἐκεῖνο ἔχει ἄθλιον προσωπικόν, εὑρίσκεται εἰς οἰκονομικὴν κατάπτωσιν. Τὸ ἄλλο, ὤ! δι' αὐτὸ θὰ φρίξητε, ὅταν μάθητε τί πολιτέλεια καὶ σπατάλη καὶ ἀστοχία καὶ ἀγραμματοσύνη μεταδίδεται ἀπὸ τοὺς προϊσταμένους εἰς τὰ παιδιά. Καὶ οὕτω, ἐκτὸς μοναδικῶν ἐξαιρέσεων, ἐν τοιαύτῃ ἁβρᾷ ἀλληλουχίᾳ συστάσεων τῶν συναδέλφων, τῶν συναγωνιστῶν εἰς τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα τῆς διαπλάσεως τῆς νεότητος, διεξάγεται ἡ ταπεινὴ καὶ ἀγενὴς καὶ βδελυρὰ πάλη τοῦ πλειστηριασμοῦ τῆς ἑλληνικῆς παιδεύσεως.

Οὔτε τὰ ξενοδοχεῖα αὐτά, τὰ ἁπλῶς χάριν ἐμπορίας καὶ χρηματισμοῦ λειτουργοῦντα, προσφέρονται μετὰ τοιαύτης ἰταμότητος, μετὰ τοιούτων ταπεινῶν καὶ κακοήθων μέσων πρὸς τοὺς ξένους, ὧν τὴν πελατείαν ἐπιζητοῦν. Προσφέρει τὸ ξενοδοχεῖον του, ἀλλ' οὐδέποτε δυσφημεῖ, συκοφαντεῖ τὸ τοῦ συναδέλφου Εἶναι ἐντιμότερος, εὐγενέστερος, ἀξιοσεβαστότερος ὁ ἁπλοῦς αὐτὸς καὶ ἀστοιχείωτος ἄνθρωπος, ἀπὸ τὸν καταναλίσκοντα τὸν βίον του εἰς μόρφωσιν ἀνωτέραν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς, ἀπὸ τὸν ἀναλαμβάνοντα ἢ τὴν ἀναλαμβάνουσαν τὴν ἠθικὴν διάπλασιν γενεᾶς ὅλης.

Καὶ τί δύναται νὰ προσδοκᾷ ὁ δυστυχὴς πατήρ, ὁ ὀνειροπολήσας νὰ φέρῃ τὰ τέκνα του εἰς τὴν πρωτεύουσαν, νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ἀνατροφήν, τὸ μέλλον, τὴν τιμὴν αὐτῶν εἰς ἀνθρώπους πολὺ ἀνωτέρους καὶ τελειοτέρους του, ὁ ὑποβαλλόμενος εἰς θυσίας καὶ στερήσεις πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ εὐγενοῦς καὶ ὡραίου τούτου πόθου του; Τί δύναται νὰ προσδοκᾷ νοήμων καὶ λογικὸς πατὴρ παρ' ἀνθρώπων, οἵτινες ὁρμῶνται ὑπὸ τῶν ποταποτέρων καὶ ἀγενεστέρων συμφεροντολογικῶν αἰσθημάτων, οἵτινες ἀποδεικνύονται στερούμενοι καὶ τῶν στοι-

χειωδεστέρων ἀρχῶν τῆς καλῆς ἀγωγῆς, οἵτινες μεταβάλλουν τὸ ἱερώτερον καὶ εὐγενέστερον τῶν ἐπαγγελμάτων εἰς κακόηθες καὶ φαῦλον ἐμπόριον, μὲ ὄργανα καὶ ὅπλα τὴν συκοφαντίαν, τὴν διαβολήν, τὴν ῥαδιουργίαν, τὰς διαπομπεύσεις τῶν ἄλλων.

Ὑφιστάμεθα πλήρη πολιορκίαν, μοὶ ἔλεγε κατ' αὐτὰς κύριός τις, ἐκπαιδεύων τὰς θυγατέρας του εἰς γνωστὸν καὶ σεβαστὸν τῆς πόλεώς μας παρθεναγωγεῖον. Ὁ εἷς μεσίτης διαδέχεται τὸν ἄλλον, ἡ μία φίλη τὴν ἄλλην εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μας. Ἀποσύρατε τὰς θυγατέρας σας ἀπὸ ἐκεῖ—καὶ ἐδῶ ἤρχιζε τὸ ἀχρεῖον ὑβρεολόγιον καὶ αἱ φρικώδεις συκοφαντίαι—καὶ φέρετέ τας εἰς ἡμᾶς. Ἐδῶ αἱ ὑποσχέσεις, αἱ ἐπαγγελίαι, τὰ εὐθηνὰ δίδακτρα, ἡ τελειότης. Ἐκεῖ ἡ ἀθλιότης, ἡ διαφθορά, ἡ καταστροφή. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ διαγωγὴ αὕτη ἐκτιμηθεῖσα δεόντως ἔφερε τὸ ὅλως ἐναντίον τοῦ προσδοκωμένου ἀποτέλεσμα καὶ τὰ παιδιὰ ἔμειναν ἐκεῖ ὅπου ἦσαν.

Καὶ τώρα δὲν ἀπευθυνόμεθα πρὸς τοὺς διευθυντὰς τῶν ἐκπαιδευτηρίων, διότι δὲν εἶναι ἔργον μας νὰ ἐπεμβαίνωμεν εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν κυρίων τούτων. Ἀλλὰ πρὸς τὰς ὁμοφύλους διευθυντρίας, παρὰ τῶν ὁποίων προσδοκῶμεν ὑγιᾶ μόρφωσιν γενεᾶς ὅλης μητέρων πρὸς αὐτὰς ἀποτεινόμεθα καὶ ἐρωτῶμεν: Συμφέρει εἰς αὐτὰς τὰς ἰδίας καὶ ὑπὸ χρηματολογικὴν ἀκόμη ἐποψιν, ὁ τοιοῦτος ποταπὸς καὶ ἄνανδρος συναγωνισμός, ἡ τοιαύτη τῆς παιδείας ἱεροσυλία, ὁ τοιοῦτος τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἱερωτέρων αἰσθημάτων καὶ βλέψεων ἐξευτελισμός; Ἐμπνέει τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὑπόληψιν, τὸ σέβας ἡ οὕτω πρεχομένη ἐν τῇ πρωτευούσῃ μόρφωσις καὶ διδασκαλία; Καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος μήπως βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἴδωσιν ἀραιουμένας ἐντελῶς τὰς τάξεις τῶν ἐσωτερικῶν μαθητριῶν, τῶν γονέων προτιμώντων νὰ κρατοῦν τὰ τέκνα των πλησίον των ἢ νὰ ἀναθέτουν τὴν μόρφωσίν των εἰς τοιούτων μισθίων χεῖρας; Δὲν φοβοῦνται μήπως ὁ ἀγενὴς αὐτὸς συναγωνισμὸς μεταβληθῇ εἰς ἀγῶνα αὐτῆς τῆς ὑπάρξεώς των, ὅταν οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ γονεῖς, χάσουν τέλος τὴν ὑπομονὴν καὶ ἐκτιμήσουν ἀναλόγως τῆς ἀξίας των τὴν συμπεριφορὰν καὶ τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἀρχὰς τῶν διευθυντριῶν τῶν Παρθεναγωγείων.

Τόσον λοιπὸν ὀλίγην πεποίθησιν ἔχουν εἰς τὴν ἐργασίαν των, εἰς τὰς προόδους των, εἰς τὰ παιδαγωγικὰ συστήματά των, εἰς τὴν ὑπόληψιν, ἣν ἡ κοινὴ γνώμη ἀπονέμει εἰς ἕκαστον τούτων, εἰς τοὺς καρπούς, οὓς οἱ κόποι των ἀποδίδουν ἐτησίως, ὥστε νὰ κατσντοῦν νὰ πωλοῦν τὴν παιδείαν εἰς ἐξευτελιστικὰς τιμὰς καὶ νὰ προσκτῶνται τιμὴν μόνον διὰ τῆς παντοειδοῦς ὑποτιμήσεως τῶν συναδέλφων των;

Εἶναι ἡ κατάστασις αὕτη τῆς ἰδιωτικῆς παιδεύσεώς μας ἐν Ἑλλάδι ἐν ἐπὶ πλέον σημεῖον τῆς καταφανοῦς ἠθικῆς παρακμῆς μας, τῆς καταπτώσεως καὶ καταπατήσεως παντὸς γοήτρου, παντὸς ἰδεώδους, παντὸς ὅ,τι ὤφειλε νὰ μένῃ ὑψηλά, ἱερὸν καὶ ἀλώβητον καὶ ἀκηλίδωτον καὶ σεβαστόν. Εἶναι μία ἐπὶ πλέον ἔνδειξις τῶν ὁσημέραι ἐξαφανιζομένων ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν, δι' ὧν διεπλάσσετο ἄλλοτε ἄγνὸς καὶ εὐγενὴς ὁ παιδικὸς βίος, καὶ ἐτίθεντο αἱ βάσεις τῆς ὑγιοῦς ἀνατροφῆς τῶν νέων καὶ τῶν παρθένων, αἵτινες ἴσως δὲν ἐμάνθανον τότε ὅσα μανθάνουν σήμερον, δὲν εἶχον ὅσας αἱ σήμερον εὐκολίας, ἀλλ' εἰς ἓν σπουδαιότατον διὰ τὸ μέλλον των ἠσκοῦντο, εἰς ἔντιμον καὶ ἠθικὸν βίον ὑπὸ διδασκάλων τιθεμένων τὴν τιμὴν τῆς παιδείας εἰς ὕψος ἀπρόσιτον διὰ τοὺς τόσον πεζοὺς σήμερον συγχρόνους των.

ΑΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ, ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

ΚΑΙ Ο κ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ

Β'.

Αἱ ἀνὰ τὴν χώραν τοῦ Δεκεβάλου μεταξὺ Ἴστρου καὶ Καρπαθίων διατρίβουσαι Ἑλληνίδες καὶ παρασάγγας πολλὰς τῆς πατρῴας γῆς ἀπέχουσαι, δὲν ἐπελάθοντο τῆς εὐγενοῦς καταγωγῆς των, ἀλλ' ἐμμένουσιν ἀπαρεγκλίτως εἰς τὰ ἐθνικά των αἰσθήματα καὶ εἰς τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις καὶ συνηθείας των καὶ ἀντέχουσιν ἰσχυρῶς εἰς τὸν δι' οἱονδήποτε λόγον πειρασμὸν τῆς ἀρνησιεθνίας, ὑπερτεροῦσαι κατὰ τοῦτο τοὺς ὁμοεθνεῖς των ἄνδρας. Ἀφωσιωμέναι μετὰ στοργῆς εἰς τὴν οἰκογένειαν, εἴτε ὡς δεσποινίδες, εἴτε ὡς δέσποιναι, οὐδόλως ἐπηρεάζονται ἐκ τῶν σχέσεων καὶ τοῦ συγχρωτισμοῦ των πρὸς ρωμουνικὰς οἰκογενείας. Ὁ σταθερὸς χαρακτὴρ αὐτῶν καὶ ἡ ἐμμονή των εἰς τὰ πάτρια τυγχάνει δυσυπέρβλητον κώλυμα εἰς τοὺς ὠθουμένους ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἄνδρας πρὸς τὸν ἐκφυλισμόν· εὐτύχημα δὲ θὰ ἦτο, ἐὰν ὑπῆρχον εἰς τὰ μέρη ταῦτα περισσότεραι ἑλληνικαὶ οἰκογένειαι καὶ ὀλιγώτεροι ἄγαμοι, διότι τότε θὰ ἠριθμοῦμεν ὁπωσδήποτε ὀλιγωτέρας ἐθνικὰς ἀπωλείας.

Τῶν ἀδόλων αἰσθημάτων τῆς φιλοπατρίας τῶν ἐνταῦθα Ἑλληνίδων ὑπάρχουσι πολλὰ τὰ τεκμήρια, ἅτινα μόνον οἱ ἐπιπολαίως πληροφορούμενοι τὰ καθ' ἡμᾶς δύνανται ν' ἀγνοῶσιν. Εἰς πᾶσαν περίστασιν εἴτε ἐθνικὴν εἴτε κοινοτικὴν ἐργάζονται αὗται μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἀνδρῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ πρωτοστατοῦσιν. Ἡ ἵδρυσις καὶ συντήρησις τόσων σχολείων τῶν ἀπόρων θηλέων καὶ ἀρρένων Ἑλληνοπαίδων εἰς πολλὰς πόλεις, ὡς καὶ ἑλληνικῶν ναῶν, ὀφείλεται ἐν μέτρῳ τινὶ καὶ εἰς αὐτάς, αἵτινες εἴτε κατ' ἄτομον, εἴτε κατ' ἐπιτροπὰς παρέχουσι πρόθυμον καὶ ἀποτελεσματικὴν τὴν συνδρομήν των, συμπράττουσαι ἀξιεπαίνως μετὰ τῶν ἀνδρῶν. Ἡ δὲ χρησιμότης τῶν ἐκπαιδευτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἱδρυμάτων, ἀναμφισβήτητος τυγχάνουσα, ἐνταῦθα εἶναι μείζων ἢ ἐν Ἑλλάδι, διότι ἐκεῖ, ὡς γνωστόν, ἐπιδιώκουσι ταῦτα ἕνα μόνον σκοπόν, τουτέστι τὴν μετάδοσιν τῆς θρησκείας καὶ τῆς παιδείας, ἐνῷ ἐδῶ, σὺν τούτῳ, καὶ τὴν προφύλαξιν ἐκ τοῦ ἐκφυλισμοῦ. Καὶ ὄντως, ἀφ' ὅτου πρὸ 25ετίας καὶ ἐντεῦθεν ἐπολλαπλασιάσθησαν καὶ συστηματικώτερα κατέστησαν τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ αἱ ἐκκλησίαι, πρὸ πάντων δὲ τὰ σχολεῖα τῶν θηλέων, ἔκτοτε ἡ ἀρνησιεθνία ἐμετριάσθη, διότι εἰς τὸ φυσικὸν αἴσθημα τῆς φιλοπατρίας προσετέθησαν, ὡς ἰσχυρὰ πνευματικὰ ὅπλα, αἱ ἀπαραίτητοι γνώσεις, ἤ, μᾶλλον εἰπεῖν, ἡ ἀνάπτυξις τοῦ νοὸς καὶ ἡ διαμόρφωσις τῆς καρδίας ἑλληνοπρεπῶς, ἀνερρίπησαν ἔτι μᾶλλον καὶ ἐκράτυναν τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα πρὸς τὴν οἰκογένειαν καὶ πρὸς τὸ ἔθνος,

Μάλιστα! Ποία ἐθνικὴ ἀνάγκη ἐπαρουσιάσθη, ποία δὲ κοινοτικὴ καὶ ποία ὑπὲρ τῶν πτωχῶν καὶ τῶν πασχόντων Ἑλλήνων ἐπίκλησις ἐγένετο καὶ δὲν εὗρε τὰς Ἑλληνίδας προθύμους εἰς συλλογὴν ἑκουσίων ἐράνων καὶ ἄλλων χρειωδῶν χάριν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ; Ποσάκις δὲν ἐστάλησαν ἐντεῦθεν χρήματα εἰς τὴν Ἑλλάδα, πολλὰ ἀναλόγως τῶν οἰκονομικῶν μέσων, καὶ ποσάκις ἡ Ἑλληνὶς δὲν ἔπραξε τὸ ἑαυτῆς καθῆκον; Νομίζει τις ὅτι πλειότερα τῶν ἐνταῦθα πράττουσιν αἱ ἐν Ἑλλάδι ὁμόφυλοί των, μηδ' αὐτῆς τῆς πρωτευούσης ἐξαιρουμένης; Ἀλλ' ἐκεῖ αἱ προσωπικαὶ καὶ αἱ χρηματικαὶ θυσίαι περιορίζονται μόνον εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν, ἐνῷ ἐδῶ ἐπιβαρύνουσι σχεδὸν πάσας, καὶ ὁ λόγος πρόδηλος, διότι ἐκεῖ ἐλατήριον εἶναι μόνον σχεδὸν ἡ εὐποιία, ἐνῷ ἐδῶ, σὺν τούτῳ, ὑπάρχει καὶ ὁ λόγος τῆς αὐτοσυντηρήσεως, τῆς ἀμίλλης καὶ μάλιστα ἀμύνης πρὸς τὰ ἀλλοεθνῆ στοιχεῖα, τῆς ἀποκρούσεως παντὸς κινδύνου κατὰ τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν ὑποστάσεως.

Δὲν εἶναι λοιπὸν αἱ ἐν Ρωμανίᾳ Ἑλληνίδες μάταια καὶ ἐγωϊστικὰ γύναια, ἐλαφρὰ καὶ ἀνεμώλια ὄντα, ἅτινα δύναται εὐκόλως νὰ παρασύρῃ οἱονδήποτε ῥεῦμα, ἀλλ' εἶναι οἰκοκυραὶ καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, βαρεῖαι, ἀσάλευτοι εἰς τὰ αἰσθήματά των καὶ εἰς τὰς πατροπαραδότους συνηθείας των, παρακολουθοῦσαι τὸν νεώτερον πολιτισμὸν μόνον, ἐφ' ὅσον καὶ ὅταν δὲν ἀντιστρατεύεται οὗτος εἰς τὰς οἰκογενειακὰς καὶ ἐθνικὰς αὐτῶν ὑπαγορεύσεις καὶ ὑποχρεώσεις.

Ἐὰν συνέπεσεν ὁ κ. Λαμπρίδης, συνταξειδεύων μετὰ Ἑλληνίδος, νὰ συνδιαλέγηται μετ' αὐτῆς ρωμουνιστί, διότι, διαμένουσα αὕτη ἐν Ρωμανίᾳ, λέγει, ὑπὲρ τὰ 15 ἔτη, ἐλησμόνησε τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τοῦτο μεθ' ὅλην τὴν ὑπόληψιν, ἣν ἔχομεν εἰς τὴν φιλαλήθειαν αὐτοῦ, ὀφείλομεθα νὰ τὸ πιστεύσωμεν. Ἀλλὰ καὶ ἀληθὲς ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι εἶναι, δέον νὰ θεωρηθῇ τοῦτο, καθ' ἃ καὶ ἡ ἀξιότιμος κυρία Παρρὲν ὀρθῶς παρατηρεῖ, ὡς μία ἀτυχὴς ἐξαίρεσις. Δυνατὸν καμμία Ἑλληνὶς ἐκ τῶν τουρκικῶν μερῶν, ἀμφιβόλου καταγωγῆς, νὰ ἤλθεν εἰς γάμον μετὰ Ρωμούνου, καί, ἵνα καλύψῃ πᾶν ἴχνος τῆς θεωρουμένης πρότερον ἑλληνικῆς καταγωγῆς της, ἀπέφευγε νὰ ὁμιλῇ ἑλληνικά. Μάλιστα ἀφοῦ, ὡς διστείνεται ὁ κ. Λαμπρίδης, ἦτο καὶ ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν ἀβρὰν τῶν Ρωμούνων συμπεριφορὰν πρὸς τὰς κυρίας των· καὶ φυσικὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἦναι ἐνθουσιασμένη, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ ἐξέλεξε Ρωμοῦνον ὡς σύζυγον. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ 'πῇ τίποτε. Κόσμος εἶναι αὐτός. Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ δάσος μεταξὺ τῶν χλωρῶν δένδρων ὑπάρχουσι καί τινα ξηρά. Εἰς ἑκάστην φυλὴν ὑπάρχει καὶ ὑποστάθμη—καὶ ὑποστάθμη ἐνίοτε παρείσακτος. Τὸ μέτρον ὅμως τοῦ χαρακτηρισμοῦ δὲν δίδει ἡ μειονότης, ἀλλ' ἡ πλειονότης—δὲν δίδει ἡ ἐξαίρεσις, ἀλλ' ὁ κανών. Ὁ δὲ θέλων νὰ ἀποφανθῇ ἀπαίστως, δέον νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει του πάντοτε τὸ γενικὸν καὶ ὄχι τὸ μερικόν, τὸ ἐλάχιστον, τὸ δυσδιάκριτον, τὸ ἀσήμαντον.

Μὴ δὲν εἴπωμεν προηγουμένως, ὅτι καί τινες ἄνδρες ἑλληνόφωνοι, ἀγνώστου προελεύσεως, ἐλαφρόμυαλοι, ἕνεκα μηδαμινοῦ συμφέροντος, ἢ χάριν τῆς μόδας, γίνονται Ρωμοῦνοι, καί, ἵνα σβύσωσι τὴν δῆθεν ἑλληνικὴν καταγωγήν των, διακηρύττουσιν ὅτι εἶναι Ρωμοῦνοι τῆς Μακεδονίας, ἢ τῆς Ἠπείρου, ἢ τῆς Θεσσαλίας, καὶ δὲν εἰξεύρομεν τίνων ἄλλων μερῶν ἀκόμη, καὶ γίνονται ὑπέρμαχοι ἐργάται καὶ ὑποστηρικταὶ τοῦ πανρωμουνισμοῦ; Μήπως οἱ φανατικοὶ διῶκται τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οἱ ἐνσπείροντες ζιζάνια φυλετικοῦ μίσους, οὐ μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἑλληνικὰς χώρας τῆς Τουρκίας, δὲν ἀποτελοῦνται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ μέρους τῶν ἀθλίων τούτων; Ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; Κατὰ τί εὐθύνεται ἡ ὁλομέλεια τῶν ἀγνῶν, τῶν ἐντίμων, τῶν στοθερῶν, τῶν φιλοπατρίδων Ἑλλήνων, ἐάν τινες ψευτοέλληνες, ἢ καὶ πραγματικοὶ Ἕλληνες, πεπωρωμένοι ὅμως τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, ἀπεσκίρτησαν;

Ὁ πατριωτικὸς πόνος τοῦ κ. Λαμπρίδου τὸν παρέφερε τόσον, ὥστε νὰ λυπῆται ἐπὶ τῷ ὅτι τὰ τέκνα, τὰ προερχόμενα ἐκ γάμου Ἑλληνίδος μετὰ Ρωμούνου ἢ Ρωμανίδος μετὰ Ἕλληνος, δὲν ἀνατρέφονται ἑλληνοπρεπῶς καὶ δὲν μανθάνουσι τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Θὰ ἐνοοῦμεν τὴν λύπην τοῦ φιλοπάτριδος ἀνδρός, ἐὰν πρόκειται περὶ τέκνων, ὧν οἱ γονεῖς, ἀμφότεροι Ἕλληνες, δι' ἕνα οἱονδήποτε λόγον ἤλλαξαν τὴν ἐθνικότητά των. Ἀλλὰ τὸ νὰ ζητῇ τις ἀπὸ Ἑλληνίδα, ἥτις ἔχει σύζυγον Ρωμοῦνον, νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς αὐτόν, ὅπως ἡ ἀνατροφὴ τῶν τέκνων των γίνηται ἑλληνοπρεπῶς, τουτέστιν ὅπως τὰ τέκνα των εἶναι Ἕλληνες καὶ ὄχι Ρωμοῦνοι, τοῦτο ὑπερβαίνει πᾶν φυσικὸν καὶ λογικὸν ὅριον· ὡς ἐπίσης προσκρούει εἰς τὰ στοιχειώδη παραγγέλματα τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τοῦ φυσικοῦ νόμου, τὸ νὰ θέλῃ τις ἀπὸ τὸν Ἕλληνα, τὸν πολιτογραφηθέντα Ρωμοῦνον καὶ συνεζευγμένον μετὰ Ρωμανίδος καὶ ἐννοοῦντα πλέον νὰ ζήσῃ διὰ βίου ἐνταῦθα, ὅπως ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὴν σύζυγόν του νὰ μεταδώσῃ εἰς τὰ τέκνα της γλῶσσαν καὶ αἰσθήματα ἑλληνικά, ὧν αὐτὴ στερεῖται, ἢ ὅπως αὐτός, μόνος ἢ δι' Ἑλληνίδος παιδαγωγοῦ, ἀναλάβῃ τὴν ἑλληνικὴν ἀνατροφὴν αὐτῶν.

Ἄλλως, διατί νὰ δυσανασχετῶμεν πράγματα φύσει ἀδύνατα, ἀφοῦ τέκνα, γονέων Ἑλλήνων ἀμιγῶν, ἐν Ἑλλάδι ἀκόμη, ἐν μέσαις Ἀθήναις, λαμβάνουσιν ἄνευ ἀνάγκης ἀνατροφὴν φραγκικὴν ἀντὶ ἑλληνικῆς, μανθάνουν τὴν γαλλικὴν ἢ ἄλλην ξένην γλῶσσαν καλλίτερον ἀπὸ τὴν μητρικὴν των ἑλληνικήν, ἣν λαλοῦσι μετὰ προφορᾶς καὶ φρασεολογίας ξενικῆς; ἀφοῦ καὶ ἐνταῦθα οἱ Ρωμοῦνοι καὶ αἱ Ρωμανίδες τῆς ἀριστοκρατίας, κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος, παραμελοῦντες τὴν ἐθνικὴν των μόρφωσιν, λαμβάνουσιν ἀγωγὴν εὐρωπαϊκήν, προτιμῶσι νὰ ὁμιλῶσι τὴν γαλλικὴν ἢ τὴν γερμανικὴν ἀντὶ τῆς μητρικῆς των ρωμουνικῆς, καὶ ὄχι μόνον συνδιαλεγόμενοι πρὸς ξένους, εἰδόταις τὴν ρουμουνικήν, ἀλλὰ καὶ μεταξύ των ἀκόμη; Ἀλλὰ τοῦτο ἐλάχιστον οὗτοι ἔχουσι πρὸς δικαιολογίαν των εὐπρόσωπον λόγον, ὃν καὶ προβάλλουσιν ὑπεραπολογούμενοι, ὅτι ἡ γλῶσσα των ἡ ρωμουνικὴ εἶναι πτωχὴ καὶ ὀλίγον ἱκανή, ὅπως ἐκφράσῃ ἀριβῶς τὰ λεπτότερα διανοήματα τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῷ ἐκεῖνοι οὐδὲν ἔχουσι νὰ διισχυρισθῶσιν, ὡς ὄντες προικισμένοι ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ τὴν πλουσιωτέραν, ὡραιοτέραν καὶ ἐντελεστέραν γλῶσσαν τοῦ κόσμου.

Δύο λέξεις ἀκόμη, ἐν εἴδει ἐπιλόγου καὶ τελειόνομεν. Παρακαλοῦμεν τοὺς ἐν Ἑλλάδι νὰ μὴ μᾶς ἐνθυμοῦνται μόνον, ὁσάκις πρόκειται νὰ μᾶς κάμωσι παρατηρήσεις ἢ νὰ μᾶς ἀπευθύνωσι συμβουλάς. Ὀρθότερον καὶ δικαιότερον εἶναι, ὡς εὑρισκόμενοι εἰς τὸ κέντρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πλησίον τῆς κυβερνήσεως, νὰ μεριμνήσωσι μᾶλλον καὶ συντελέσωσιν ὡς ἀδελφοί, ὅπως καταστήσωσιν ἧττον ἀνιαρὰν τὴν ἐνταῦθα διαμονήν μας, θέτοντες τέρμα εἰς τὴν ὑφισταμένην πρὸ πολλοῦ ἐκκρεμῆ πολιτικὴν κατάστασίν μας, ἥτις, παρατεινομένη, θὰ βλάψῃ ἔτι μᾶλλον τὰ ἐνταῦθα ἐθνικὰ συμφέροντά μας.

Ἐκ Ρωμανίας, 16]28 Ἰουλίου 1894.

Παρνασσία

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑΚΙ

Β'

Εἶναι ἤδη ἡμέρα, χρωματισμένη μὲ τὸ ἤρεμον καὶ γλυκὺ φῶς τῆς πρωΐας, τὸ ὁποῖον ἀνταναχλᾷ πέραν τοῦ βουνοῦ, ὁ μὴ προβαλὼν εἰσέτι ὑπερθεν αὐτοῦ ἥλιος. Τὴν γλυκεῖαν ἀβεβαιότητα τοῦ φωτὸς καὶ τοὺς σκοτεινοὺς ἔτι καὶ ἡσύχους χρωματισμοὺς ἀποδέχεται ἡ φύσις ἐν μεγαλοπρεπεῖ κατανύξει, ἐν ἐπιβαλούσῃ σιγῇ, ἐν στασιμότητι οὕτως εἰπεῖν, πάσης ζωῆς, πάσας δράσεως. Ἐξυπνᾷ καὶ αὐτὴ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην νωχελής, ἀδρανής, ἐν ἡδυπαθεῖ ἔτι διαθέσει, ταλαντευομένη μεταξὺ ὀνείρου καὶ πραγματικότητος, μεταξὺ νάρκης καὶ δράσεως. Οἱ Ζέφυροι δὲν ἔπνευσαν ἀκόμη ἐπ' αὐτῆς τὴν ζωογόνον πνοήν των, καὶ μὲ τὰ δροσερὰ τῆς ἠοῦς φιλήματα προσπαθεῖ νὰ ἀποπλύνῃ τὰ ἴχνη τῶν θωπειῶν τοῦ Μορφέως, τοῦ πανισχύρου τούτου νυκτερινοῦ ἐραστοῦ της.

Ἡ Ὕδρα τὸ μικρὸν ἀτμόπλοιόν μας, ἔκαμψε· τὸ στόμιον

τῆς Πωσειδωνίας καὶ διευθύνεται γοργὸν πρὸς τὴν δεξιὰν πλευρὰν τοῦ κόλπου. Σειρὰ ὀρέων καὶ ὑπ'αὐτὰ βραχώδης λοφοσειρὰ μὲ ἐσπαρμένους ἐδῶ καὶ ἐκεῖ οἰκίσκους· ἰδοὺ τὸ Λουτράκι. Τὰ κυρίως λουτρά, ὡς μήκυτες, ὡς παράσιτα, κολλημένοι κυριολεκτικῶς ἐπὶ τοῦ ξηροῦ τοῦ ἀνωμάλου βράχου. Παρ' αὐτὰ δὲ καὶ οἱ πλησιέστεροι οἰκίσκοι, τὴν αὐτὴν θέσιν κατέχοντες, ἐν γραμμῇ πλησίον τῆς παραθαλασσίου ὁδοῦ, μὲ ἀποβάθραν ξυλίνην, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκκινοῦσιν αἱ δύο, τρεῖς μοναδικαὶ λέμβοι, εὐθὺς ὡς βλέπουν τὸ ἀτμόπλοιον νὰ πλησιάζῃ. Ὁ ὅλος ὅρμος ἀνοίγει ἀμφιθεατρικῶς τοὺς γραφικοὺς κόλπους του, ὁ ἐντεῦθεν δ' αὐτοῦ βραχίων παρουσιάζει ὄψιν χωρίου μὲ μικρὸν συνοικισμόν, ἀλλὰ καὶ μὲ ὁπωσδήποτε κομψὰς καὶ ἐπιμελημένας οἰκοδομάς. Εἶναι ὅλαι νεόδμητοι, κτισθεῖσαι ὑπὸ ἐπιχειρηματιῶν Περαχωριτῶν, καὶ ἀποδίδουσαι κατὰ τὸ τετράμηνον τῶν λουτρῶν διάστημα, ὅ,τι τὰ πλειότερα ξενοδοχεῖα τῶν Ἀθηνῶν δὲν κερδίζουν ἴσως καθ' ὅλον τὸ ἔτος.

Μεταξὺ τοῦ χωρίου καὶ τῶν λουτρῶν εἰς ὑπερκειμένην πως τῆς θαλάσσης παρόχθειον ὁδὸν ἐξελίσσεται σειρὰ νεοδμήτων οἰκίσκων, περατουμένων εἰς τὸ ἄλλοτε ὑπὸ τῆς ἑταιρίας Λόϋδ ἱδρυθὲν ἐπὶ μικρᾶς καὶ ὡραίας προκυμαίας κατάστημα, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ἤδη ὡς ξενοδοχεῖον, τὸ μόνον ὅπερ παρέχει καὶ κλίνας τινὰς μετὰ κλινοσκευῶν καὶ τροφὴν καλὴν διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ διαιτωμένους.

Αἱ πλεῖσται τῶν οἰκιῶν τούτων εἶναι ἐρυθροῦ χρώματος, ὑψούμεναι δὲ ἐκεῖ εἰς τὸν γαλανὸν ὁρίζοντα, στολίζουν ὀλίγον τὸ ὑδροθεραπευτικὸν τοῦτο κέντρον, τοῦ ὁποίου τὴν μονοτονίαν οὔτε δένδρα, οὔτε κῆποι, οὔτε δασύλλια διακόπτουν.

Ἀπεβιβάσθημεν μετὰ τῶν ἀποσκευῶν μας. Καὶ δὲν ἦσαν ὀλίγαι. Ὀλόκληρος οἰκοστολὴ ἐν μικρῷ. Αἱ οἰκίαι ἐκεῖ οὐδὲν ἄλλο ἔπιπλον ἔχουν ἢ κλίνας ἐκ σιδηρῶν τριπόδων, τραπέζας ξυλίνας καὶ καθίσματα ξύλινα.

Κατάστασις ἐντελῶς ἀρχέγονος. Αἱ πολυτελέστεραι ἐξ αὐτῶν καὶ ἕνα ξύλινον νιπτῆρα. Τοῦτο δὲν ἐμποδίζει τοὺς εὐτυχεῖς κατόχους των νὰ πληρόνωνται τρεῖς καὶ τέσσαρας δραχμὰς τὴν ἡμέραν δι' ἕκαστον δωμάτιον.

Ἐπὶ τῆς ξυλίνης ἀποβάθρας ὑψοῦται παράπηγμα, τοῦ ὁποίου τὸ ἓν διαμέρισμα χρησιμεύει ὡς πρακτορεῖον τῆς ἑταιρίας Τζών, καὶ τὸ ἄλλο ὡς καφφεστιατόριον. Ἐδῶ εἶναι τὸ σημεῖον τῆς συγκεντρώσεως τῶν παρὰ τὰ λουτρὰ διαιτωμένων οἰκογενειῶν. Ἐδῶ συνωθοῦνται κατὰ τὰς ἀφίξεις τῶν ἀτμοπλοίων ὅλοι οἱ ἰδιοκτῆται, οἱ ἔχοντες διαθέσιμα δωμάτια. Ἐδῶ ἡ ἀγορὰ τῶν ἰχθύων, καὶ ἐνταυτῷ μία παρῳδία ἐξέδρας φαληρικῆς ἐπὶ τῆς ὁποίας κατὰ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας τὰ ξίφη καὶ αἱ ἀποστίλβουσαι στολαὶ τῶν ἀξιωματικῶν, τὸ μέλαν ἔνδυμα ἀνωτέρων λειτουργῶν τῆς Θέμιδος ἢ ἄλλων ὑπαλλήλων, καὶ αἱ ποικιλόχρωμοι τῶν κυριῶν ἀμφιέσεις εὑρίσκονται εἰς παράδοξον ἀντίθεσιν μὲ τὴν λευκὴν φουστανέλαν καὶ τὴν γραφικὴν σιγούναν τῶν ἐντοπίων.

Ἐκεῖ ἀφήκαμεν τὰς ἀποσκευάς μας καὶ ἠκολουθήσαμεν τοὺς διαφόρους ἰδιοκτήτας πρὸς ἐπίτκεψιν τῶν διαθεσίμων οἰκίσκων των. Οὔτε ἡ παρὰ τὰ λουτρὰ οὔτε ἡ ἐν τῷ κυρίῳ χωρίῳ διαμονή, μᾶς ἐμειδία. Ἡ μεταξὺ τούτων καὶ ἐκείνου ἐπὶ τοῦ ὑψώματος ἐρυθροῖ οἰκίσκοι μὲ τὸν ἀναπεπταμένον ὁρίζοντα, μὲ τὸ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς συγκρουόμενον παταγωδῶς κῦμα μᾶς εἴλκυσαν εὐθὺς ὡς ἀπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου τοὺς ἀντικρύσαμεν. Ἐκεῖ μᾶς ἐφαίνετο ὅτι ἀναπνέει τις ἐλευθέρως, ὅτι ζῇ ἀκριβῶς βίον φυσικόν, μὲ τὸ ἄπειρον τῆς θαλάσσης ἐμπρὸς καὶ μὲ βουνὸν ἀραιῶς πευκόφυτον, ἀλλὰ γραφικὸν ὀπίσω. Καὶ ἀκριβῶς κατὰ καλὴν σύμπτωσιν, ὁ πρῶτος ὅστις μᾶς ἐπρότεινεν οἴκημα, ἐκεῖ μᾶς ὡδήγησε, εἰς μικρὸν οἰκίσκον, ἀποτελούμενον ἀπὸ δύω μεγάλα δωμάτια, εὐάερα, φωτεινά, ἐνούμενα διὰ διαδρόμου, καὶ ἀπὸ μαγειρεῖον. Ἡ μεγίστη τῶν ἀρετῶν τοῦ οἰκίσκου τούτου εἶναι ἡ ἡσυχία καὶ ἡ μόνωσις. Οὔτε συνοίκους, οὔτε μικρὰ κλαυθμηρίζοντα τὰς στιγμὰς τῆς ἀναπαύσεώς σας, οὔτε ὑπηρετρίας συναγωνιζομένας μετὰ τῆς ἰδικῆς σας τὸν ἀγῶνα τῆς φλυαρίας, οὔτε κυρίους συρίζοντας ἵνα διέλθωσι τὰς ὥρας τῆς ἀνίας των ἢ κυρίας λογομαχούσας μετὰ τῶν κυρίων καὶ τῶν ὑπηρετριῶν των.

Ἡ περίοδος τῶν λουτρῶν εὑρίσκεται ἤδη εἰς τὸ πέρας της καὶ τὰ ἐνοίκια εἶναι πως λογικώτερα. Μὲ τέσσαρας δραχμὰς τὴν ἡμέραν γινόμεθα τέλος κύριος τοῦ ἐξοχικοῦ τούτου μεγάρου, τῆς στοιχειώδους τοῦ ὁποίου ἐπιπλώσεως καὶ διακοσμήσεως ἐπελήφθημεν ἀμέσως. Τὸ ἕτερον τῶν δωματίων προορίζεται δι' ὕπνον, ἐνταυτῷ δὲ καὶ κομμωτήριον καὶ μικρὰν αἴθουσαν ὑποδοχῆς, ἐνῶ τὰ ἄλλα δι' ὕπνον ἐπίσης ἀλλὰ καὶ δι' ἐστιατόριον.

Αἱ κλῖναι ἐστρώθησαν, αἱ τράπεζαι ἐκαλύφθησαν, εἰς τὰ δύω μόνον τῶν παραθύρων τῆς αἰθούσης ἐτέθησαν παραπετάσματα, τὸ τρίτον ἐθυσιάσθη ὄπισθεν πυκνοῦ τάπητος, μεταβληθὲν οὕτω εἰς σκευοθήκην, καὶ οἱ τοῖχοι οἱ κυανοὶ μὲ τὸ λευκόν των πρόσφατον ἀσβεστόχρισμα ἐδέχθησαν ἐπὶ τῶν νώτων των ἀντὶ εἰκόνων φορέματα καὶ ἐπανωφόρια καὶ πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖ τὸ στοιχειῶδες πάσης ἱματιοθήκης περιεχόμενον.

Ἀλλὰ διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς οἰκίας διακόσμου μᾶς ἀποζημιοῦ ἡ ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἐξελισσομένη εἰκὼν τῆς φύσεως. Οὐδεὶς καλλιτέχνης θὰ κατώρθου νὰ ἀποτυπώσῃ ποτὲ τὸ κυανοῦν μετὰ τῶν ἐλαφρῶς κυμαινομένων ἐπ' αὐτοῦ λευκῶν ἢ ροδιζόντων νεφυδρίων, μὲ τὴν ὀφιοειδῶς ἐν ἀποχρώσει ἰοραίῳ ἐκτυλισσομένη σειρᾷ τῶν ὀρέων, μὲ τὴν θάλασσαν τὴν πρωτότυπον, τὴν παράδοξον, τὴν ἀνὰ τὰ διάφορα αὐτῆς σημεῖα καὶ διαφόρους λαμβάνουσαν διευθύνσεις καὶ ἀλλοίους χρωματισμοὺς καὶ ὄψιν, τὴν ἐδῶ φιλομειδῆ ὡς παιδίον ἄκακον καὶ ἐκεῖ ρυτιδουμένην καὶ ἀπειλητικὴν ὡς ἰδιότροπον γραῖαν καὶ παρέκει ἀφρίζουσαν καὶ μαινομένην καὶ εἰς θορυβώδη ἐκσπῶσαν κύματα, ἢ ἀντανακλῶσαν τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ ὡσεὶ ἐκκοκίζουσαν ἀδάμαντας πάσης λάμψεως καὶ παντὸς μεγέθους, τὴν θάλασσαν αὐτὴν ἡ ὁποία ἐντὸς στιγμῶν τινων ἀπὸ κυανῆς μεταβάλλεται εἰς λευκὴν μὲ σκοτεινὰς ραβδώσεις καὶ ἀπὸ λευκῆς εἰς φαιοπράσινον, μέχρις οὗ διεξέλθῃ ὅλην τὴν κλίμακα τῶν κυανοπρασίνων ἀποχρώσεων, τὴν θάλασσαν ἡ ὁποία ἐξηγεῖ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν Σειρήνων καὶ τῶν Νηρηΐδων, ὅλην τὴν μαγικὴν ἄλλοτε ἐπιρροὴν τῶν ὑποβρυχίων θεοτήτων ἐπὶ τῆς τύχης τῆς ἀνθρωπότητος.

Καὶ λησμονοῦμαι χαίνουσα πρὸ τοῦ ἐξώστου τῆς θύρας, καὶ ἀπολαμβάνω μὲ παιδικὴν χαρὰν τὴν γοητευτικὴν ἡδονὴν τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν οὕτω ἥσυχον, γαλήνιον, ἐπαγωγὸν θὰ ἠυχόμην νὰ ἔχω μακράν, χωρὶς τέλος καὶ σκότος καὶ ἄγνωστον, ὁποίαν τὴν ἀναμένομεν.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Β'.

Ὁ πρῶτος λαβὼν τὸ βραβεῖον εἰς τοὺς διαγωγισμοὺς ἦτο ὁ Γεώργιος Ζαλακώστας. Οἱ εἰσηγηταὶ ἀναγνωρίσαντες δημοσίᾳ τὴν ποιητικὴν αὐτοῦ ἀξίαν, ἐνεκαινίασαν ἐπ' ἀγαθοῖς τὰ νέα ταῦτα Παναθήναια.

Ὁ Ζαλακώστας δὲν ἦτο τότε νέος, ὡς λέγει ὁ ἴδιος εἰς τοὺς στίχους τοῦ βραβευθέντος ποιήματος αὐτοῦ, τοῦ ἐπιγραφομένου «Μεσολόγγιον».

Εἰς ἄμουσον ἀείποτε διάγων ἀσχολίαν,
Τοῦ βίου καίτοι διαβὰς νῆν μέσην ἡλικίαν,
Ἀγωνιστὴς προβάλλω.
Ἀκμάζων ἔτι τὴν ψυχήν, μεγάλην ἱστορίαν
Ἐπιχειρῶ νὰ ψάλλω.
Θεὰ σεπτὴ τὸ κάλυμμα τοῦ παρελθόντος αἴρει,
Κ' ἐξ οὐρανοῦ πυρίνῃ
Τὴν δεξιὰν μοὶ τείνει,
Καὶ φέρομαι πρὸς τ' ἄδενδρα τοῦ Κερασόβου μέρη.

Ὁ ἀφελὴς οὗτος καὶ εὐκρινὴς τρόπος τοῦ ἀμέσως εἰσέρχεσθαι εἰς τὸ θέμα, ἰδιάζει τῷ Ζαλακώστᾳ. Βαίνει κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν σκοπόν, λέγων τί ἠσθάνθη καὶ οὐδὲν πλέον. Πρὸ πάντων δὲ ὅταν ὑμνῇ τὰς ἀνδραγαθίας τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, βλέπει τις ὅτι στρατιώτης ὁμιλεῖ καὶ εἶναι πράγματι στρατιώτης Γεννηθεὶς τῷ 1805 ἐν Ἠπείρῳ, ἦτο δέκα ἔξ ἐτῶν ὅτε ἐξ Ἰταλίας ἔνθα ἐσπούδαζεν, ἔσπευσε μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ του, ὅπως λάβῃ τὸ βάπτισμα τοῦ πυρὸς εἰς αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ Μισολόγγιον, ὅπερ βραδύτερον ἔμελλε νὰ ἐξυμνήσῃ. Ἴσως, ὡς παρατηρεῖ ὁ κ. Βλάχος, αὐτὸς ἑαυτὸν εἰκονίζει ἐν τῷ ποιήματι αὐτοῦ περιγράφων τὸν ἀνδρεῖον Δῆμον.

Βαστάζει τ' ὅπλον τὸ μακρὸν ἡ ἀνδρική νου πλάτη.
Ἰδέτε! καίτοι κεκμηκώς, τὰ σνέρνα δου προτάττει
Καὶ βαίνει μ' ὕφος γαῦρον.
Ἐξ εὐωνύμων κρέμαται δασύμαλλος φλοκάτη
Βαμμένη μ' αἷμα μαῦρον·
Σκεπάζει μαυροθύσανος τὴν κεφαλήν του πῖλος,
Ἐξ οὗ κυμαινομένη
Ἡ κόμη καταβαίνει·
Τυξεύει πῦρ τὸ βλέμμα του, πικρογελᾷ τὸ χεῖλος.
Φορεῖ πιστόλας ἀργυρᾶς καὶ μὲ καμπύλον στόμα
Μακρὰν ρομφαίαν. Βλέπετε τὸ ὑψηλόν του σῶμα,
Τὰς κνήμας τὰς ἐντόνους;
Μικρὸς τὸ ξίφος ἔζωσε, δὲν ἔκλεισεν ἀκόμα
Τοὺς εἴκοσί του χρόνους,
Κ' ἐν τούτοις, ὡς εἰς πόλεμον γηράσας, διαβαίνει,
Ψυχῆς ἐμφαίνων σθένος,
Ὁπλίτης γυμνασμένος.
Πατρὶς τοιούτου μαχητοῦ ζυγὸν δὲν ὑπομένει.

Ἰδοὺ πραγματικῶς τὸ ἀληθινὸν παλληκάρι,

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου, ὁ Ζαλακώστας ἔμεινεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν. Ἔζησε καὶ ἐτελεύτησε φέρων τὴν στολὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ. Ἀλλ' ὑπὸ τὸν στρατιώτην ὑπῆρχεν ὁ ποιητής. Ἀναλῶν τὰς ἀναμνήσεις αὐτοῦ ὕμνησεν εἰς στίχους ἀρρενωποὺς διάφορα ἐπεισόδια τοῦ πολέμου, ὃν συνεμερίσθη, καὶ τῶν μαχῶν ἐν αἷς ἠγωνίσατο.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Εὐφρασία Κετσέα

ΤΥΝΗ ΗΡΩΪΣ

Κατ' αὐτὰς ἀπεβίωσεν εἰς Βουδαπέστην ἡ Μαρία Πὰς ἀπόστρατος ταγματάρχης τῶν Houvend καὶ φέρουσα τὸ παράσημον τῆς στρατιωτικῆς ἀξίας. Ἦτο ἑξηκοντούτης περίπου.

Κατὰ τὸ 1848 ἡ δεκαοκταέτις τότε μόλις ὡραία νεᾶνις, μετημφιεσμένη εἰς ἄνδρα ἐνεδύετο διὰ πρώτην φορὰν τὴν στολὴν τοῦ στρατιώτου εἰς Βιέννην καὶ βραδύτερον ἐπολέμησε κατὰ τῶν αὐτοκρατορικῶν ἐν τῷ τάγματι τῶν Πανεπιστημιακῶν.

Μετὰ τὴν καταστολὴν τῆς ἐπαναστάσεως τῆς Βιέννης ἡ νεᾶνις αὕτη ἥτις ἔφερε τὸ ἀνδρικὸν ὄνομα Κάρολος Λεπστούκ ἀπεσπάσθη εἰς Gyor τῆς Οὐγγαρίας, ἔνθα μετέσχε τῆς αἱματηρᾶς μάχης τῆς Βαβώλνας.

Ἐν τῇ μάχῃ τῆς Κορμοκοπάμβα ἡ ἀτρόμητος κόρη προήχθη διὰ τὸν ἡρωϊσμόν της εἰς βαθμὸν ὑπαξιωματικοῦ, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ πάλιν διεκρίθη ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Βρανίσκο. Προήχθη δὲ εἰς ἀνθυπασπιτὴν παρὰ τοῦ στρατηγοῦ Dembinshy διακριθεῖσα διὰ τὸν ἡρωϊσμόν της εἰς τὴν μάχην τῆς Καπόλνας.

Μετὰ μῆνας τινας μαθοῦσα ὅτι μάχονται εἰς Verpelet ἔτρεξεν ἐκεῖ καὶ πληγωθεῖσα εἰς τὸν πόδα ἔλαβε τὸν βαθμὸν ὑπολοχαγοῦ, καὶ διωρίσθη εἰς τὸ τάγμα τῶν Οὐσάρων, ἐν ᾧ καὶ πάλιν διεκρίθη ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Rakamaz.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν Μεζάρος προήγαγεν αὐτὴν ἐντὸς δύω μηνῶν εἰς λοχαγὸν καὶ ἀμέσως εἰς ταγματάρχην.

Κατὰ τὴν μάχην τῆς Βούδας εἷς ἄλλος ταγματάρχης ἠνώνησε τὸ φῦλον τοῦ ὡραίου ἥρωος, τὴν ἐρωτεύθη καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ στρατοῦ ἠυλόγησε τὸν γάμον των εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης.

Βραδύτερον συλληφθεῖσα ὑπὸ τῶν αὐτοκρατορικῶν στρατευμάτων, ἐνεκλείσθη εἰς τὸ φρούριον τοῦ Arad, τοῦ ὁποίου ὁ διοικητὴς ἐννοήσας ὅτι ἡ ὡραία αἰχμάλωτος ἦτο εἰς κατάστασιν ἐνδιαφέρουσαν, τῇ παρεχώρησεν ἰδιαιτέραν κατοικίαν καὶ παρέσχεν αὐτῇ πᾶσαν περιποίησιν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπεβίωσεν ὁ σύζυγός της καὶ ἐνυμφεύθη εἰς δεύτερον γάμον τὸν Ζούλιον Πὰς καὶ μετ' αὐτοῦ ἔζησεν εὐτυχὴς ἐπὶ εἴκοσι ἔν ἔτη.

Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ

Ἑλένη Γεωργιάδου

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣ

Νέος ἀστὴρ ἀνέτειλεν ἀπό τινος εἰς τὸν ὁρίζοντα τῆς ἑλληνικῆς γυναικείας φιλολογίας μας, νέαν τέμνων ὁδόν, νέαν χαράττων εἰς αὐτὴν περίοδον. Ἔξοχος γυναικεία φιλολογικὴ προσωπικότης ἐπεφάνη εἰς τὴν γενέτειραν διαπρεπῶν γυναικῶν συγγραφέων, εἰς τὴν ὡραίαν τοῦ Κωνσταντίνου πόλιν: Ἡ Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου.

Μὲ φαντασίαν γόνιμον καὶ πλουσίαν, μὲ μάθησιν ἀρτίαν, μὲ κρίσιν, μὲ αἰσθήματα, μὲ καρδίαν μεγάλην ἡ νέα συγγραφεὺς

ἐπεδόθη, ἀπαρχὴν ποιουμένη τοῦ φιλολογικοῦ σταδίου της, εἰς τὴν διηγηματογραφίαν.

Τὰ πρῶτα της φιλολογικὰ δοκίμια ἐδημοσιεύθησαν εἴς τι ἡμερολόγιον ὑπ' αὐτῆς ἐκδοθέν, ὑπεγράφησαν δὲ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Σατανίσκη. Ἀμέσως ἡ διηγηματικὴ ἰδιοφυία τῆς κόρης ἐξετιμήθη καὶ αἱ ἐν Κων]πόλει συνάδελφοι ἀνέθηκαν αὐτῇ κατ' ἀρχὰς μὲν τὴν συγγραφὴν διηγημάτων διὰ τὰς ἐφημερίδας των, βραδύτερον δὲ καὶ τὴν ἐπιφυλλιδογραφίαν των.

Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἡ Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου ἐπεξέτεινε τὰ τέως μικρὰ θέματά της, ὅτε τέλος ἀπετόλμησε τὴν συγγραφὴν τελείου μυθιστορήματος. Ὡς κέντρον ἐνεργείας τῶν ἡρώων καὶ ἡρωΐδων της λαμβάνει πάντοτε τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐκ τοῦ ἐν αὐτῇ δὲ κοινωνικοῦ βίου ἀρύεται καὶ τὰς μυθιστορικὰς ὑποθέσεις της.

Ἔχομεν ὑπ' ὄψει τὸ τελευταῖον μυθιστόρημα της, τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡμερολόγιον τῆς δος Λεσβίου». Εἶναι γεγραμμένον ἀκριβῶς ὡς ἡμερολόγιον, ἐν ᾧ νέα κόρη, εὐγενής, ἁγνή, ἄπειρος τοῦ κόσμου, σημειοῖ τὰς ἐξ αὐτοῦ ἐντυπώσεις της.

Ἀλλὰ ὑπὸ τὰς σημειώσεις ταύτας ἐξελίσσεται μετὰ τέχνης θαυμασίας δραματικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτει μίαν γωνίαν τοῦ καλοῦ κόσμου τῶν αἰθουσῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐν ὅλῃ τῇ ἐλαφρότητί του.

Ἡ Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου γράφουσα λησμονεῖ ἐντελῶς ὅτι εἶναι γυνή. Τὰ βέλη της ρίπτονται κατὰ τῆς γυναικὸς μᾶλλον, ἧς τὰ πάθη καὶ τὰς ὁρμὰς καὶ τὰ ἐλαττώματα χρωματίζει μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τοὺς κοινωνικοὺς ὅρους καὶ τὰς συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἀνατρέφεται, ἀναπτύσσεται καὶ δρᾷ ἡ γυνή.

Ἀλλ' ὅ,τι γράφει, τὸ γράφει μὲ τόσην φυσικὴν ἀφέλειαν καὶ χάριν, μὲ τόσον αἴσθημα, μὲ τόσην ζωήν, μὲ τόσην ἀλήθειαν, ὥστε τῆς συγχωροῦμεν εὐχαρίστως τὴν πρὸς τὰς γυναῖκας αὐστηρότητά της.

Δὲν λησμονεῖ τὴν ὑπόθεσίν της χάριν περιγραφῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ὡς κάμνουν τινὲς τῶν νέων μυθιστοριογράφων μας, ἀλλ' οὔτε πάλιν, ἁπλῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν περιορίζεται. Κατορθοῖ ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ διηγήματός της νὰ ἀπεικονίζῃ πιστῶς, γλαφυρῶς καὶ συνοπτικῶς πᾶν ὅ,τι σχετίζεται μὲ αὐτό, ἑνῷ μετὰ πολλῆς δυνάμεως καὶ γραμμῶν πολὺ ζωηρῶν διατυπόνει τοὺς χαρακτῆρας τῶν ἡρωΐδων καὶ τῶν ἡρώων της.

Εἶναι τὸ μυθιστόρημα διὰ τὴν Ἀλεξάνδραν Παπαδοπούλου ἓν λεύκωμα εἰκόνων τῆς πραγματικῆς σχολῆς, εἰκόνων μὲ ζωὴν καὶ δύναμιν, εἰς τὰς ὁποίας ἐγκατασπείρονται καὶ σκαριφήματα ἐκ τῆς ρομαντικῆς.

Ἡ φυλλομέτρησις τοιούτου λευκώματος εἶναι ἀληθὴς ἀπόλαυσις διὰ τὸν ἀναγνώστην, προμηνύει δὲ μέλλον περιφανὲς διὰ τὴν συμπαθῆ καλλιτέχνιδα, τὴν ἀφελῆ, τὴν καλήν, τὴν γλυκεῖαν, τὴν ταπεινήν, τὴν ἄνευ μεγάλων ἀξιώσεων νέαν Βυζαντίδα.

Τὸ ἔργον της ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡμερολόγιον τῆς δος Λεσβίου» πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ ἀπὸ ὅλας τὰς Ἑλληνίδας, ἀπὸ ὅλας τὰς Κωνσταντινουπολίτιδας, ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκας τῆς Ἀνατολῆς. Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ βιβλιοθήκη γυναικεία, βιβλιοθήκη ἑλληνική, ἡ ὁποία νὰ μὴ στολίζηται ἀπὸ τὸ ὡραιότερον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον ἐγράφη ἀπὸ τὴν μονάκριβόν μας Ἑλληνίδα αὐθιστοριογράφον Ἀλεξάνδραν Παπαδοπούλου.

ΜΗΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

Παιδικὰ δικαιώματα.

Οὐδὲν δύναται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν φύσει ἐλευθέραν, ἀγνήν, καλῶς ἔχουσαν παιδικὴν ἡλικίαν. Οὐδὲν δύναται νὰ ἀντικαταστήσῃ ἐν τῇ ζωῇ τὴν ἀρχέγονον ταύτην βάσιν, εἰς τὴν ὁποίαν τόσον ὀλίγον προσέχουν αἱ μητέρες. Διάγομεν κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον βίον τόσον πολυσύνθετον, ὥστε ἀσυνειδήτως συμπρασύρομεν τὰ τέκνα μας ἐν τῇ τύρβῃ τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ἀσχολιῶν μας, λησμονοῦσαι ὅτι τὰ ἀνθύλλια αὐτὰ ζητοῦν νὰ ἀναπτυχθοῦν ὑπὸ ἀτμόσφαιραν ἤρεμον καὶ εὐδίαν.

Τὸ εὐχάριστον παιδικὸν δικαίωμα τῆς ἐπὶ ὥρας τινὰς τῆς ἡμέρας ἐπιτετραμμένης ρυπαρότητος, ὅταν αὕτη εἶναι συνέπεια ἄμεσος τῆς ὠφελίμου καὶ διασκεδαστικῆς ἐπαφῆς τῶν μικρῶν μετὰ τῶν διαφόρων πραγμάτων, ἅτινα τὰ ἐνδιαφέρουν, εἶναι δικαίωμα ἀδιαφιλονίκητον, τὸ ὁποῖον οὐδεμία μήτηρ δικαιοῦται ν' ἀρνηθῇ εἰς αὐτά. Τὰ παιδία, τὰ ὁποῖα ἐνῷ παίζουν μὲ τὸν σκύλλον, ἢ σκάπτουν τὸν ἄμμον καὶ οἰκοδομοῦν σπιτάκια, ὀφείλουν νὰ σκέπτωνται, ὅτι δὲν πρέπει νὰ λερώσουν τὰ φορέματά των, χάνουν τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἐκ τῶν παιγνίων τούτων ἀπολαύσεως.

Τὰ μικρὰ ἔχουν δικαιώματα ἐπὶ τῆς θέσεως καὶ τῶν συναναστροφῶν, τῶν ἀνταποκρινομένων πρὸς τὰς ὀρέξεις καὶ τὴν ἡλικίαν των. Μήπως εἶναι ζωὴ δι' αὐτά, αἱ βασανιστικαὶ στιγμαί, ἃς διέρχονται μὲ τὴν αἰωνίαν ἀπαγόρευσιν: «μὴ κάμῃς αὐτό· μὴ ἐγγίσῃς ἐκεῖνο«.

Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀπαιτήσωμεν τελειότητα παρὰ τῶν παιδιῶν. Ἡ πρώρος ὡριμότης καταστρέφει τὸν χαρακτῆρα διὰ τὸ μέλλον. Εἰς πᾶν πρᾶγμα, τὸ παιδὶ δικαιοῦται νὰ ἀπαιτῇ τὸ καλὸν παράδειγμα. Ζῇ διὰ τῶν αἰσθήσεων, μανθάνει καὶ διδάσκεται διὰ τῶν πραγμάτων καὶ ὄχι δι' ἀφῃρημένων ἐννοιῶν. Αἱ συγκεκριμέναι ἐνδείξεις τῆς ἀγαθότητος καθιστῶσιν εἰς αὐτὸ καταληπτὴν τὴν τελειότητα.

Μήτηρ παιδαγωγός

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ἡ ἀλλαγὴ τῆς ἐποχῆς ἀκολουθεῖται πάντοτε καὶ ἀπὸ μεταβολὴν τῶν ἐνδυμάτων μας. Τὰ φθινοπωρινὰ τὰ ἐκ λεπτῆς μουσελίνης ἢ κρὲπ φορέματα διαδέχονται τὰς βατίστας καὶ τὰ φουλάρια τοῦ θέρους. Ἔπειτα τὰ ἐν ἀχρηστίᾳ κατὰ τὸ τρίμηνον διαρεῦσαν διάστημα καταδικασμένα ἐπανωφόρια ἐπαναλαμβάνουν τὰ ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας μας δικαιώματά των, τώρα ἰδίως μὲ τὴν πρῶτον δροσίζουσαν καὶ ἀποψυχομένην ἀτμοσφαίραν.

Καὶ ὁ συρμὸς ἰδίως περὶ αὐτῶν ἀσχολεῖται· ἀφοῦ αὐτὰ κατέχουν τὴν πρώτην θέσιν ἐπὶ τοῦ γυναικείου στολισμοῦ. Μήπως δὲν σκεπάζουν τὸ περικόρμιον τὸ τόσον στολισμένον τέως, καὶ δὲν ἀποτελοῦν τὸ κυρίως πλαίσιον τῆς γυναικείας καλλονῆς; Μήπως διᾷ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ διδόμενα γεύματα, ἢ τὰ ὑπαίθρια θέατρα, ἢ τὰς ἐξοχικὰς ἢ παραθαλασσίους ἐκδρομάς, τὸ ἐλαφρὸν ἐπώμιον δὲν μένει στερεοτύπως ἐπὶ τῶν ὤμων μας καὶ ἐκ τῆς κομψότητος καὶ χάριτος αὐτοῦ δὲν κρίνεται ἡ φιλόκαλος καὶ καλαίσθητος γυνή, καὶ δὲν ἀναδεικνύεται δροσερωτέρα ἡ ὡραιότης ἢ δὲν μετριάζεται ἡ ἀσχημία, ἢ δὲν ζωογονεῖται μαρανθὲν πρόσωπον!

Πρῶτος λοιπὸν χαρακτηρισμὸς τοῦ φθινοπωρινοῦ ἐπωμίου πρέπει νὰ ἦναι ἡ κομψότης, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπιτυγχάνομέν ποτε οὔτε μὲ βαρὺ μάλλινον ὕφασμα, οὔτε μὲ χρωματισμοὺς τυχαίους, οὔτε μὲ φόδρας ἀπὸ σατινὲτ, οὔτε μὲ πρόστυχα τρίχαπτα. Τὸ ἐπώμιον, μὴ λησμονῶμεν, ρίπτομεν συχνὰ ἀνεστραμμένον ἐπὶ τῶν νώτων τῶν καθισμάτων

μας ἢ ἐπὶ τῶν γονάτων μας καὶ ἡ ἀτημέλητος ὑπένδυσις του προδίδει προστυχοτάτην γυναῖκα, ζητοῦσαν τὸ καλὸν εἰς ὅ,τι φαίνεται μόνον καὶ κρύπτουσαν βάναυσον ἐσωτερικὸν ὑπὸ ψευδῆ χροιὰν ἐξωτερικῆς ἐπιδείξεως.

Ἄλλως τε ἓν νόστιμον φθινοπωρινὸν ἐπανωφοράκι δὲν ἀπαιτεῖ δαπάνην ἔκτακτον. Δύο ἕως δύο ἥμισυ πήχεις λεπτοῦ καὶ καλῆς ποιότητος μαλλίνου ὑφάσματος, ἰσοϋψοῦς μέλανος, ἄνευ σχεδίων καὶ χρωμάτων. Ἰνδικὸν κρέπ, ἢ κασμιράκι καλῆς ποιότητος, ὑποδιπλωμένον μὲ ἀτλάζι, ἢ σουρά, ἢ λεπτὸν μεταξωτὸν ἀποτελοῦν ἓν ἐλαφρὸν καὶ κομψὸν ἐπώμιον. Ὁ συρμὸς τὰ θέλει ὅλα αὐτὰ πελερίνας cloches, δηλαδὴ εὐρυνομένας πρὸς τὰ κάτω, ὥστε νὰ σχηματίζουν ἀραιὰς ἀλλὰ γραφικὰς πτυχώσεις, καὶ μὲ τραχηλιὰν πλατεῖαν ἐπίσης cloche δηλαδὴ κοπτομένην στρογγύλην καὶ πτυχωτήν, ἢ μὲ κουκούλαν, εὑρεῖαν τῆς ὁποίας τὸ ἐσωτερικὸν ὑπένδυμα νὰ ἦναι ἐκ τῆς ἀτλαζωτῆς ἢ μεταξωτῆς φόδρας, ἣν διὰ μέλαν ἐπανωφόριον θὰ συνιστῶμεν δίχρουν, ἐρυθροπρασίνην, ἢ ἁπλῶς πρασίνην ἢ κιτρίνην. Ὑπενθυμίζομεν καὶ πάλιν ὅτι ἡ φόδρα πρέπει νὰ ἦναι ἐκλεκτῆς ποιότητος, μαλακή, εὔκαμπτος, ὥστε τὸ ὅλον ἐπανοφοράκι καὶ ἐλαφρὸν νὰ ἦναι καὶ λεπτοϋφὲς καὶ εὐμεταχείριστον. Διὰ νεάνιδας ἠμπορεῖ νὰ ἦναι καὶ γρωματιστὸν ὡς bleu marin, μὲ φόδραν ἀπὸ μεταξωτὸν κυανοῦν ἀνοικτόν, πράσινον σκοτεινὸν μὲ φόδραν ἐρυθρὰν ἢ ροδίνην, ἢ πρασίνην ἀνοικτήν, φαιὸν μὲ φόδραν ἰόχρουν καὶ marron μὲ φόδραν καφέ. Εἰς τὰ χρωματιστὰ αὐτὰ ἐπανωφοράκια οὐδέποτε τίθενται ἄλλα ἐξαρτήματα παρὰ φιόγκος ταινίας μακρᾶς ἐκ τοῦ αὐτοῦ μὲ τὴν φόδραν χρώματος.

Τώρα διὰ νέας κυρίας θὰ ἐπροτιμῶμεν τὸ ἐπανωφοράκι αὐτὸ ἐκ μαύρου μεταξωτοῦ ἢ μουαρὲ, τραχηλιὰν ἀπὸ μαῦρον τρίχαπτον καλῆς ποιότητος, ἢ μὲ κέντημα ὀδοντωτὸν ἀπὸ χάνδρας, ἢ περικαλυμμένην ὅλην ἀπὸ τοῦλι χανδρωτὸν, καὶ φοδαρισμένην ἀπὸ σουρὰ μαῦρον λεπτὸν καὶ μαλακόν. Εἶναι πλούσιον, εὐγενὲς καὶ μὲ τὰς ὑποτιμήσεις τῶν μεταξωτῶν στοιχίζει ὅσον καὶ μία μαλλίνη. Ἔπειτα ἐὰν ἔχῃ τις καλὰ τρίχαπτα, τὰ μεταχειρίζεται ἐπὶ ἔτη μεταφέρουσα ἀπὸ τοῦ φορέματος εἰς τὸ ἐπανωφόριον καὶ τ' ἀνάπαλιν. Ἐὰν ἦναι ἐπιτηδεία—καὶ πᾶσα γυνὴ ὀφείλει νὰ ἦναι—τὸ ἐκ χάνδρας κέντημα ἐκτελεῖ μόνη, εἰς τρόπον ὥστε μὲ ὀλίγα ἔξοδα φέρει ἐπώμιον κομψόν, πλούσιον, προσδίδον εἰς τὴν ὅλην ἐνδυμασίαν της τὴν σφραγῖδα τῆς χάριτος καὶ καλλαισθησίας, ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται κατὰ τὸ ἥμισυ ἡ καλλονὴ πάσης γυναικός.

Εἰς τὰ ἐπανωφόρια αὐτὰ μὴ θέτετε ποτὲ κόψας αἱ ὁποῖαι σκαλόνουν εἰς τὰ τρίχαπτα ἢ τὰ ἐξαρτήματα τοῦ περικορμίου σας. Προτιμᾶτε μίαν μεγάλην πόρπην ἀρχαϊκοῦ σχεδίου, ἢ δυνατόν, ἢ τὸ ἁπλῶς δέσιμον διὰ ταινιῶν, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ ἦναι μακραὶ πλατεῖαι καὶ καλῆς ποιότητος.

Μὴ λησμονῆτε ὅτι ὁ λαιμὸς τοιούτου ἐπωμίου δὲν πρέπει νὰ ἦναι ποτὲ στενός, ὅτι διὰ τὰ μαῦρα πρέπει νὰ στολίζεται ἀπὸ πλούσιον φυσαλιδωτὸν ἐκ τουλίου ἢ τριχάπτων, καὶ ὅτι κατὰ τὸ πλεῖστον μένει ἀκούμβωτος, ἀφίνον νὰ ὑποφαίνηται τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ περικορμίου, τοῦ ὁποίου τὸ χρῶμα ἴσως ἀνοίγει τὸ πρόσωπον καὶ συζεύγυται μετὰ τῆς χροιᾶς πλειότερον τοῦ μέλανος.

Φιλόκαλος

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ γυναικεία ψῆφος ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις. Ὡς γνωστὸν τὸ ζήτημα τῆς γυναικείας ψηφοφορίας ἔχει τεθῆ ἀπὸ πολλοῦ εἰς Ἀμερικήν, εἰς πλείστας δ' ἐπικρατείας αὐτῆς ἡ γυνὴ ἐξῆλθε νικήτρια τοῦ ἀγῶνος τούτου. Κατ' αὐτὰς συνεκλήθη συνέλευσις ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ συζητήσῃ καὶ ἀποφασίσῃ ἐπὶ τοῦ δικαιώματος τῆς πολιτικῆς ψήφου τῶν γυναικῶν. Ἕνεκα διαφωνίας, ἐπελθούσης μεταξὺ τῶν ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ πρωταγωνιστριῶν, αἱ ἐνέργειαι αὐτῶν διεσπάσθησαν καὶ οὔτω τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας ὑπῆρξεν ἀντίθετον τοῦ προσδοκωμένου. Ἡ πρότασις ἐπολεμήθε δι' ἐννενήκοντα ἑπτὰ ψήφων κατὰ πενῆντα ὀκτώ, κηρυχθέντων ὑπὲρ αὐτῆς.

Γυναῖκες σχολικοὶ ἐπίτροποι. Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τῆς πόλεως Hilversum τῶν Κάτω Χωρῶν ἀνέθεσε τὴν κατὰ τὸ σχολικὸν τοῦτο ἔτος ἐποπτείαν τῶν σχολείων τοῦ δήμου εἰς τὰς κ. κ. Κœpmau-von Engel καὶ εἰς τὴν βαρονίδα Sloet tat Everloo-Gompretz.

Γυνὴ ἀνταποκριτὴς τῶν Καιρῶν τοῦ Λονδίνου. Ἡ κ. Jossiè Couvreur, ἡ γράφουσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Talma» ἐν Βρυξέλλαις διωρίσθη ἀνταποκρίτρια τῶν «Καιρῶν» τοῦ Λονδίνου, διαδεχθεῖσα τὸν ἀποθανόντα σύζυγόν της κ. Couvreur.

Γυναικεῖα ζητήματα ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ. Τὸ γυναικεῖον ζήτημα λαμβάνει εἰς Γαλλίαν μεγίστας διαστάσεις. Ἤδη ἤρξατο ἀπασχολοῦν καὶ τὸ ἀνώτατον τῶν ἀθανάτων σωματεῖον.

Ἡ Ἀκαδημία τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν τῆς Γαλλίας ἔθεσεν ὑπὸ διαγωνισμὸν τέσσαρα γυναικεῖα ζητήματα, διὰ τὴν μελέτην

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Ἡ σπασμωδικὴ κίνησις τῶν ρωθώνων της ἐδήλου ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶχε συγκεντρώσει ὅλην τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς της.

—Τερέζα, ἐπρόφερεν ἐν τέλει διὰ φωνῆς ὑποκώφου, ἐγὼ εἶμαι, ἡ μητέρα σου. Μὲ διακρίνεις;

Ἡ ἀσθενὴς δὲν ἐφάνη νὰ ἤκουσε τοὺς λόγους της, ὡς δὲν εἶχε φανῆ νὰ τὴν εἶδε προτήτερα.

Ἤγειρε βραδέως τὴν δεξιὰν χεῖρά της καὶ ἔφερε αὐτὴν εἰς τὴν κεφαλήν της ἐνῷ συγχρόνως τρομερὰ καὶ ἀγωνιώδης ἔκφρασις ὀδύνης ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της.

Ἐφαίνετο ὡς νὰ συνεκεντρώθη ὅλη ἡ προσοχή της εἰς τὴν ὀδύνην ταύτην, καὶ οὐδὲν πλέον τῶν περὶ αὐτὴν ἀντελαμβάνετο.

— Θὰ ἔχῃ τρομεροὺς πόνους εἰς τὴν κεφαλήν, εἶπεν ὁ ἰατρός. Οὐδόλως παράδοξον, ὕστερον ἀπὸ τοιοῦτον φοβερὸν κτύπημα.

Ἀνύψωσε μετὰ προσοχῆς τὴν ἄφθονον χρυσῆν κόμην, καὶ ἐξήτασε τὴν πληγὴν τῆς κεφαλῆς ἥτις ἐσχημάτιζε μέγιστον ὄγκον μελανόν, τοῦ ὁποίου ἡ θέα ἐνεποίει φρίκην.

— Θαῦμα εἶνε, ἐπρόσθεσεν ὁ ἰατρός, πῶς δὲν διερράγη τὸ κρανίον.

— Θὰ γίνῃ καλὰ ὅμως ἰατρέ; . . . . ἀνεφώνησεν ἡ Φράγκα. Θὰ τὴν ἰατρεύσητε; . . . . θὰ τὴν σώσετε; . . . . Ἀλήθεια ἰατρέ μου;

— Ἐλπίζω βέβαια ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ τὴν σώσω· ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι τιναγμοὶ τοῦ ἐγκεφάλου σύνοδεύονται ἐνίοτε ἀπὸ φοβερὰς περιπλοκάς.

Ἡ Φράγκα, εἰς ἣν δὲν ἤρκει ἡ θέα τῆς συζύγου ἤδη ἀδελφῆς της, καὶ ἥτις ἤθελε νὰ τὴν εἰξεύρῃ ἐκτὸς κινδύνου, ἐρρικίασε ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Τί ἐννοεῖτε, ἰατρέ; ἀνεφώνησε.

— Ἀκόμη δὲν δύναμαι νὰ ἀπόφανθῶ.

«Ἄλλως τε, ἂν ἐπέλθῃ ἡ περιπλοκὴ τὴν ὁποίαν φοβοῦμαι, δὲν θὰ βραδύνωμεν νὰ τὸ ἴδωμεν.

Ἔλαβε τότε τὸν πῖλόν του καὶ ἐξῆλθε.

Ἅμα ἀνεχώρησεν ὁ ἰατρός, ἡ Φράγκα ἐστράφη πρὸς τὴν Ναδίναν. Κυρία, τῇ εἶπε, πρέπει νὰ ὑπάγητε νὰ ἀναπαυθῆτε εἰς τὸ δωμάτιόν σας. Περιττὸν νὰ μένετε ἐδῶ.

Ἀπέναντι τῶν ἀκάμπτων βλεμμάτων τὰ ὁποῖα προσήλου ἐπ' αὐτῆς ἡ Φράγκα, ἡ κυρία δὲ Ροσεβὲλ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀντείπῃ.

— Εἶμαι τῷ ὄντι εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν. Ἀλλὰ καὶ σύ, φιλτάτη, πρόσεχε ὀλίγον τὴν ὑγείαν σου διὰ μὴ καταπέσῃς καὶ σύ.

Ἡ Φράγκα ἀνύψωσε τοὺς ὤμους. Τὸ πρόσωπόν της ἐξέφραζε σφοδροτάτην ἀγανάκτησιν· κατώρθωσε ὅμως νὰ μείνῃ κυρία ἑαυτῆς καὶ νὰ μὴν ἀπαντήσῃ.

Ἅμα ἐξελθούσης τῆς κομήσσης, ἡ νεᾶνις ἐπλησίασε τὴν Συβίλην.

— Τώρα ποῦ εἴμεθα μόναι ἐπωφελήθητι τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ κοιμηθῇς ὀλίγον. Τώρα πλέον δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μένωμεν ἀγρυπνοῦσαι καὶ αἱ δύο.

— Ἀλλὰ σύ, ἀπεκρίθη ἡ ἀξιόλογος ἐκείνη ψυχή, εἶσαι ἡ νεωτέρα καὶ πλέον ἀδύνατος ἀπὸ ἐμέ. Ἔχεις ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ ἀναπαυθῇς.

— Ὦ! ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι νὰ εἶμαι κουρασμένη. Ἔπειτα καὶ κουρασμένη ἂν ἤμην, πῶς ἠμπορῶ νὰ κατωρθώσω νὰ κοιμηθῶ εἰς τοιαύτην στιγμήν! Γίνεται αὐτὸ πρᾶγμα;

— Ἡ Τερέζα ζῇ. Δὲν σοῦ φθάνει αὐτὸ ἐπὶ τοῦ παρόντος;

— Καὶ ἄν, ὡς φοβεῖται ὁ ἰατρός, τρελλαθῇ; . . . . Διότι πρὸ ὀλίγου αὐτὸ ἐννοοῦσε . . . . Ἂν τρελλαθῇ, πῶς θὰ σωθῇ ὁ Ροβέρτος, τὸν ὁποῖον κατηγοροῦν, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἔχομεν καμμίαν εἴδησιν;

Ἔκρυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἀφεθῇ ὅλως εἰς τὴν θλῖψίν της. Μόνη ἡ σκέψις τοῦ κινδύνου ὃν διέτρεχεν ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδίας της ἦτο ἱκανὸς νὰ καταβάλῃ τὴν ἐνεργητικότητά της.

Ἀλλ' ἡ Φράγκα, ἡ κατ' ἐπιφάνειαν τόσον ἀσθενὴς καὶ εὔθραστος εἶχε σιδηρᾶν θέλησιν.

τῶν ὁποίων ἀφιεροῖ ἐν σύνολον βραβείων ἐκ δώδεκα χιλιάδων φράγκων. Τὰ θέματα ἔχουσιν ὡς ἑξῆς: Ποίαν ἐπίδρασιν ἔχει ἐπὶ τῶν δημοσίων ἠθῶν ὁ νόμος, ὁ ἐπιτρέπων ἢ μὴ τὴν ἀναζήτησιν τῆς πατρότητος καὶ τὴν εὐθύνην τοῦ πατρὸς ἐπὶ τῶν νόθων τέκνων. Ἄλλο βραβεῖον προορίζεται διὰ τὸ θέμα: Μελέτης κριτικῆς ἐπὶ τῆς πατρικῆς κυριαρχίας καὶ τῶν νόμων τῶν περιοριζόντων τὴν κυριαρχίαν ταύτην. Καὶ τέλος μελέτην ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς προικὸς τῆς γυναικός, καὶ τῶν σχετικῶν ταύτης δικαιωμάτων.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Περδικάκια. Ἡ ἐποχὴ τῶν μικρῶν περδίκων εἶναι ὁ Ἦβριος. Τὸ μαγείρευμά των ἀπαιτεῖ μεγάλην ἐπιτηδειότητα. Δὲν τρώγεται ἀμέσως ὅταν φονευθῇ, ἀλλὰ δὲν πρέπει καὶ νὰ μείνῃ πολὺ ὡς ἡ μπεκάτσα. Τὸ καθαρίζετε, τὸ ἀδειάζετε καὶ τὸ ἁλατίζετε. Εἰσάγετε ἐντὸς ἓν καλὸν τεμάχιον βουτύρου χονδρὸν ὡς ὠόν. Τὸ κλείετε καλά, τὸ τυλίσσετε εἰς φέτας λαρδί, τὸ σουβλίζετε καὶ τὸ ψήνετε εἰς δυνατὴν φωτιάν. Τὸ λαρδὶ ὑφισταμένον τὴν δυνατὴν φλόγαν ἐμποδίζει τὸ περδίκιον νὰ στεγνώσῃ καὶ διατηρεῖ ὅλον τὸ ἄρωμα καὶ τὸν χυμόν του. Ὅ,τι ἀφίνει εἶναι τὸ ἐν αὐτῷ βούτυρον, τὸ ὁποῖον συνάζετε καὶ διὰ τοῦ ὁποίου τὸ βρέχετε ἐφ' ὅσον ψήνεται. Ἐντὸς ἑνὸς τετάρτου ἢ τὸ πολὺ εἴκοσι λεπτῶν τὸ περδικάκι εἶναι ἕτοιμον. Τὸ σερβίρετε μὲ μαρουλάκια ψιλοκομμένα ἢ μὲ κάρδαμον, χύνετε ἐπ' αὐτοῦ τὸν χυμόν του, ἀφοῦ τὸν ξεπαχιάσετε, καὶ προσθέτετε ὀλίγον λεμόνι.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Καθαρίζετε τὰ ἄσπρα μάλλινα σαλάκια, ἐπιπάσσουσα καλῶς μὲ φαρίναν καὶ τρίβουσα αὐτὰ ἀπαράλλακτα ὡς κάμνετε διὰ τὸ σαπούνισμα. Ἡ φαρίνα ἀπορροφᾷ ὅλην τὴν ἀκαθαρσίαν, ἡ ὁποία ἡμαύρου νὸ μαλλί.

ΚΥΡΙΑ Ἀγγλὶς ζητεῖ παραδόσεις. Δέχεται καὶ μαθητρίας οἴκοι. Φέρει ἀρίστας συστάσεις.

ΚΥΡΙΑ δεξιωτάτη ῥάπτρια, ἱδρύει κατάστημα ραπτικῆς ἀσπρορούχων. Ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν προικῶν καὶ παντὸς εἴδους ἐργασίας εἰς εὐθυνωτάτας τιμάς.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ Ἑλληνίς, δυναμένη νὰ καταρτίσῃ μαθητρίας τελείως καὶ ἐντὸς ἑνὸς ἔτους νὰ διδάξῃ αὐτὰς μαθήματα δύω τάξεων ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ διδασκαλία της εἶναι εὐμέθοδος καὶ τερπνή, ἀκόπως δὲ τὰ μικρὰ μανθάνουν παρ' αὐτῆς τὰ δυσκολώτερα πράγματα.

Συνιστᾶται θερμῶς παρ' ἡμῖν. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖον μας.

ΠΟΥ ΡΑΑΠΤΕΤΕ ΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΣΑΣ ΕΝΔΥΜΑΤΑ

Ὅπου ἡ καλαισθησία συνοδευομένη ὑπὸ τῆς οἰκονομίας σᾶς καλεῖ. Αἱ πολυπληθεῖς πελάτιδες τῆς κ. Ἀθηνᾶς Βιτζέντζου ἐννόησαν βέβαια ὅτι περὶ αὐτῆς πρόκειται. Οὐδὲν ὡραιότερον, πλουσιώτερον, καλαισθητικώτερον καὶ χαριέστερον τῶν τελευταίων φορεμάτων, ἅτινα ἐξῆλθον κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἐκ τοῦ ἐργοστασίου τούτου.

ΕΓΧΩΡΙΑ ΑΝΘΗ ΤΕΧΝΗΤΑ

Τὰ Παρισινῆς τελειότητος **Στέφανα** τῶν **Γάμων** πωλεῖ ἤδη λιανικῶς (σχεδὸν χάρισμα) τὸ γεωστὸν παρὰ τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ 121. **Ἐργοστάσιον** ἀνθέων τεχνητῶν τῶν **Ἀδελ. Παπαγιάννη**, ὡς καὶ τὰ σχετικὰ αὐτῶν ἤτοι **Κορδέλλας Λαμπάδας** κλπ. **Γυρλάντας Νυμφικάς**, **Ἄνθη αἰθουσῶν, χοροῦ, Καπέλων, Πανεράκια Ἀνθοστόλιστα** δι' ἑορτῆς **Στεφάνους Κηδειῶν** ἀπὸ δραχ. 10—300 καὶ πᾶν ἄλλο ἄνθος, κατασκευαζόμενον ὅμοιον μόνον ἐν Παρισίοις οὐδαμοῦ ἀλλοῦ, ἢ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΝ ΤΣΑΜΗ

Ὁ κ. Τσάμης καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι ἔλαβεν ἐσχάτως νέα δέρματα ἐκ Γαλλίας ἀπαραμίλλου λεπτότητος καὶ στερεότητος, δι' ὃ πᾶσα νέα παραγγελία ἔσται ἀληθὴς τελειότης τῆς ὑποδηματοποιΐας.

ΕΛΛΗΝΙΣ γινώσκουσα καὶ λαλοῦσα ἄριστα τὴν Γαλλικήν, δυναμένη δὲ νὰ διδάξῃ καὶ κλειδοκύμβαλλον εἰς ἀρχάρια παιδιὰ ζητεῖ οἰκίαν ὡς οἰκοδιδάσκαλος. Ἀναλαμβάνει εὐχαρίστως καὶ ραπτικὴν ἐργασίαν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ. Συνιστᾶται θερμῶς.

— Ἀδιάφορον, εἶπε, θὰ πολεμήσω ἔστω καὶ ὅλως μόνη διὰ νὰ σώσω τὸν Ροβέρτον, ὅπως ἔσωσα τὴν Τερέζαν!

***

Μετ' οὐ πολὺ ὁ κ. Ζερβὰ ἦλθε νὰ ζητήσῃ εἰδήσεις περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας τῆς κυρίας Δανζελῦ. Ἡ Ναδίνα δὲν εἶχεν παρουσιασθῇ πλέον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς. Πρὸς τὸ ἑσπέρας ἐπανῆλθεν ὁ ἰατρὸς καὶ ἐξεπλάγη διὰ τὴν βελτίωσιν ἥτις ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἐπέλθει εἰς τὴν κατάστασιν τῆς πασχούσης.

— Θὰ ἀναλάβῃ ἐντελῶς τὰς αἰσθήσεις της; ἠρώτησεν ἡ Φράγκα.

— Ἂς τὸ ἐλπίζωμεν, φρονῶ ὅτι ναί, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ εἶμαι ἐντελῶς βέβαιος.

— Καλά, εἶπε μετὰ σοβαρότητος ἡ νεᾶνις. Εἰξεύρω τί θὰ κάμω, ἀφοῦ ἔχει οὕτω καὶ ἐξῆλθε.

Ἐπανῆλθε δὲ μετ' ὀλίγον φέρουσα ἢ μᾶλλον σύρουσα κατόπιν αὐτὴν τὴν κόμησσαν δὲ Ροσεβέλ. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Φράγκας ἔλαμπον ὡς ἀναμμένοι ἄνθρακες, τὸ πρόσωπόν της δὲ ἐξέφραζεν ὑπεράνθρωπον δύναμιν θελήσεως.

Ὥθησε τὴν μητέρα της παρὰ τὴν κλίνην τῆς Τερέζας. Ἀγαπᾶτε τόσον τὴν πρωτότοκόν σας κυρία κόμησσα, τῇ εἶπε, ὥστε δὲν κάμνει νὰ μὴ ἦσθε παροῦσα κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἀναστηθῇ. Περιμένετε ὀλίγον καὶ δὲν θὰ βραδύνετε νὰ ἰδῆτε τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασίν της.

Ὡς ἂν ἡ παρουσία τῆς Ναδίνας ἥτις τόσον ἐμίσησεν ἐσχάτως τὴν Τερέζαν νὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὴν καταπράττῃ καὶ ἐν ὥρᾳ ὕπνου ἀκόμη, ἅμα ἡ κόμησσα ἔῳθασεν πλησίον τῆς κλίνης, ἡ ἀσθενὴς ἐξύπνησεν.

Τὸ βλέμμα της κατ' ἀρχὰς ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς της ἤτις τῇ ἀπέκρυπτε τὴν θέαν τῆς κομήσσης. Τῇ ἔτεινε τὰς χεῖρας. Φράγκα ἐψιθύρισε.

— Ἄ! εἶπεν αὕτη, ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀδελφῆς της καὶ ὑπείκουσα εἰς τὴν ὁρμὴν ἀνεκφράστου συγκινήσεως. Τερέζα μου! Τερέζα μου!... Μὲ ἐγγώρισες λοιπόν!....

Καὶ τὴν ἔπνιγον οἱ λυγμοί.

— Φράγκα, Φράγκα, πρόσεχε, κόρη μου, πρόσεχε πολύ, τῇ εἶπεν ὁ ἰατρός· Εἶναι πολὺ ἀδύνατος .... Πᾶσα συγκίνησις δύναται νὰ ἀποβῇ ὀλεθρία!....

Ἀλλ' ἡ νεᾶνις, ἡ πάντοτε τόσον περιεσκεμμένη, ἡ τόσον κρατοῦσα ἑαυτῆς, οὔτε ἤκουε πλέον, οὔτε ἠννόει τί τῇ ἔλεγον. Μόνον τὸν Ροβέρτον ἤδη σκεπτομένη, ἐξηκολούθησεν.

— Ἄ! Τερέζα, ἐσώθης!... ἀπέβη μάταιον αὐτὸ τὸ ἔγκλημα!... Θὰ ζήσῃς ἐπὶ τέλους εὐτυχὴς μὲ τὸν Ἀνδρέαν.... ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ μὴ σβεσθῇ διὰ παντὸς δι' ἐμὲ πᾶσα ἐλπὶς εὐτυχίας, εἰπέ, καλή μου Τερέζα, τὸ ὄνομα τοῦ φονέως σου!... Σὲ ἐξορκίζω, εἰπέ το τὸ ὄνομά του, διὰ νὰ ἀξιωθῶμεν νὰ τὸν ἴδωμεν τιμωρούμενον τέλος πάντων!....

Ἀΐφνης ἡ Τερέζα ἔστρεψε τὴν κεφαλήν.

Διέκρινε τὴν Ναδίναν, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ ἔκλινεν ὡς ἀναίσθητόν τι, ὁτὲ μὲν πρὸς τὸν ἕνα, ὁτὲ δὲ πρὸς τὸν ἄλλον ὦμόν της.

Τρομερὰ ἔκφρασις μίσους ἐξωγόνησε τὸ πρόσωπον τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσης. Οἱ ὀφθαλμοί της ἐγένοντο στρογγύλοι. Ἐν τούτοις ἐφαίνετο διστάζουσα.

Ἡ Φράγκα ἠσθάνετο ὡς ἀντανακλωμένας ἐν ἑαυτῇ πάσας τὰς συγκινήσεις αἵτινες ἐφαίνοντο διαδεγόμεναι ἀλλήλας ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῆς ἀσθενοῦς. Ὡμοίαζεν ὡς νὰ ἀνεγίνωσκεν εἰς τὸ βάθος τῆς διανοίας της. Ἄ! εἶπε. Ὠμίλησε, διὰ νὰ σωθῶμεν ἅπαξ διὰ παντὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν ἥτις ἐπεκάθησεν ἐπὶ τοῦ στήθους μας ἀπὸ τόσων ἤδη ἐτῶν.

Ἡ κόμησσα, ἅμα ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτης, κατέπεσεν ὡς ἄψυχον σῶμα ἐπὶ ἐπιμήκους ἕδρας. Ὁ Μαυρίκιος δὲ Κομβρεμὼν ἐσκέφθη νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειάν της, ἀλλ' ἐσταμάτησε, φοβηθεὶς μὴ ταραχθῇ ἡ Τερέζα. Ἀΐφνης αὕτη ἔτεινε τὸν βραχίονα πρὸς τὴν Ναδίναν.

— Ὁ δολοφόνος μου, εἶπε, εἶναι .... εἶναι ....

Ἀλλ' αἴφνης ἡ γλῶσσα της ἐμπερδεύθη, ὡς νὰ τὴν ἔσφιγγέ τι εἰς τὸν λαιμόν της, οἱ ὀφθαλμοί της ἐγένοντο ἀτενεῖς, ἅμα δὲ ἀπλανεῖς, μακρὸς δὲ καὶ ἀπαίσιος γέλως ἐξέφυγε τῶν χειλέων της....

Καὶ ἐκύτταζαν ὅλοι ὁ εἷς τὸν ἄλλον, περίτρομοι φρίσσοντες.

Ἡ Φράγκα, ἀληθὲς ἤδη ἄγαλμα τῆς ἀπελπισίας, δὲν ἐτόλμα νὰ κάμῃ τὴν ἐλαχίστην κίνησιν. Ἡ Ναδίνα μὲ τὴν κεφαλὴν βυθισμένην εἰς τὰ προσκέφαλα τῆς ἐπιμήκους ἕδρας δὲν εἶχε μεταβάλει τὴν στάσιν της. Ἡ Συβίλη ἐπροσπάθει νὰ ἐννοήσῃ ἂν δὲν ἀπώλεσεν αὐτὴ ἡ ἰδία τὰς φρένας, καὶ ἂν ὅ,τι περὶ αὐτὴν συνέβαινε, δὲν ἦτο φρικαλέα παραίσθησις, πλάνη τις τῆς φαντασίας της.

(ἀκολουθεῖ)